

Eelotsusetaotlus, mille esitas Oberste Berufungs- und Disziplinarcommission (Austria) 1. aprillil 2009 — Mag. lic. Robert Koller versus Rechtsanwaltsprüfungscommission beim Oberlandesgericht Graz

(Kohtuasi C-118/09)

(2009/C 141/48)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Oberste Berufungs- und Disziplinarcommission

Põhikohtuasja pooled

Kaebuse esitaja: Mag. lic. Robert Koller

Vastustaja: Rechtsanwaltsprüfungscommission beim Oberlandesgericht Graz

Eelotsuse küsimused

- 1) Kas direktiivi 89/48/EMÜ⁽¹⁾ tuleb kohaldada Austria kodaniku suhtes, kes on
 - a) edukalt lõpetanud Austrias õigusteaduse diplomioõppe ja omandanud akadeemilise kraadi „Magister der Rechtswissenschaften”,
 - b) pärast täiendavate eksamite sooritamist Hispaanias asuvas ülikoolis, kus õppetöö kestis küll alla kolme aasta, saanud Hispaania Kuningriigi Haridus- ja Teadusministeeriumi poolt välja antud tunnustava dokumendi alusel õiguse kasutada Hispaania akadeemilist kraadi „Licenciado en Derecho”, mis on samaväärne Austrias omandatud kraadiga, ja
 - c) Madridi advokatuuri juures registreerimise tulemusel saanud õiguse kasutada kutsenimetust „abogado” ja tegelikult töötanud advokaadi kutsealal Hispaanias kolm nädalat enne taotluse esitamist ja maksimaalselt viis kuud enne esimeses astmes otsuse tegemist.
- 2) Kui vastus esimesele küsimusele on jaatav, siis:

Kas direktiiviga 89/48/EMÜ on kooskõlas EuRAGi § 24 tõlgendus, et Austria õigusteaduse diplomi omandamine ja seejärel täiendavate eksamite sooritamine vähem kui kolme aasta jooksul Hispaania ülikoolis, mis andis õiguse kasutada Hispaania akadeemilist kraadi „Licenciado en Derecho”, ei ole piisavad, et lubada taotluse esitajal sooritada sobivustest Austrias vastavalt EuRAGi § 24 lõikele 1, kui siseriiklike õigusnormide (RAO § 2 lõige 2) alusel nõutav erialase töö kogemus on tõendamata, ka sellisel juhul, kui taotluse esitajal on Hispaanias ilma samaväärset kutsealal praktiseerimise nõuet esitamata lubatud kasutada kutsenimetust „abogado” ja ta on seal kõnealusel kutsealal töötanud kolm nädalat enne taotluse esitamist ning maksimaalselt viis kuud enne esimeses astmes otsuse tegemist?

- 3) Menetlus peatatakse kuni Euroopa Ühenduste Kohtu otsuse tegemiseni.

⁽¹⁾ EÜT L 19, lk 16; ELT eriväljaanne 05/01, lk 337.

Eelotsusetaotlus, mille esitas Conseil d'État (Prantsusmaa) 1. aprillil 2009 — Société Fiduciaire Nationale d'Expertise Comptable versus Ministre du budget, des comptes publics et de la fonction publique

(Kohtuasi C-119/09)

(2009/C 141/49)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Conseil d'État

Põhikohtuasja pooled

Kaebuse esitaja: Société Fiduciaire Nationale d'Expertise Comptable

Vastustaja: Ministre du budget, des comptes publics et de la fonction publique

Eelotsuse küsimus

Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 12. detsembri 2006. aasta direktiiviga 2006/123/EÜ teenuste kohta siseturul⁽¹⁾ sooviti keelata selles osutatud reguleeritud kutsealade puhul kõik üldised keelud, vaatamata sellele, missugune on asjaomane kaubandustava, või sooviti jätta liikmesriikidele võimalus hoida üldised keelud alles mõningate kaubandustavade puhul, nagu näiteks klientuuri otsimine?

⁽¹⁾ ELT L 376, lk 36.

1. aprillil 2009 esitatud hagi — Euroopa Ühenduste Komisjon versus Belgia Kuningriik

(Kohtuasi C-120/09)

(2009/C 141/50)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Pooled

Hageja: Euroopa Ühenduste Komisjon (esindajad: M. van Beek ja J.-B. Laignelot)

Kostja: Belgia Kuningriik

Hageja nõuded

— Tuvastada, et kuna Belgia Kuningriik ei ole vallooni õigusesse üle võtnud nõukogu 26. aprilli 1999. aasta direktiivi 1999/31/EÜ prügilate kohta ⁽¹⁾ artikli 2 punkte f, j ja k ning III lisa punkti 4 alajaotust C, siis on Belgia Kuningriik rikkunud sellest direktiivist tulenevaid kohustusi;

— mõista kohtukulud välja Belgia Kuningriigilt.

Väited ja peamised argumendid

Euroopa Komisjon esitab hagi toetuseks kaks väidet.

Esiteks heidab hageja kostjale ette, et viimati nimetatu ei ole Valloonia piirkonna õigusesse üle võtnud mõisteid „maa-alune hoidla”, „prügilagaas” ja „eluaat”, mis on ette nähtud prügilaid käsitleva direktiivi 1999/31/EÜ artikli 2 punktides f, j ja k. Komisjon rõhutab nimetatud mõistete olulisust, kuna tegemist on direktiivi rakendamise seisukohast põhimõttelist tähtsust omavate mõistetega, mis on kasutusel ka muudes selle direktiivi alusel ja selle rakendamiseks vastu võetud õigusnormides.

Teiseks toob hageja välja, et vallooni õiguses ei ole mitte mingil moel reguleeritud see, millisest künnisest alates tuleb asuda seisukohale, et prügila avaldab põhjavee kvaliteedile olulist negatiivset mõju. Direktiivi III lisa punkti 4 alajaotus C, mis näeb ette niisuguste normide kehtestamise, on määrava tähtsusega põhjavee kvaliteedi tõhusa kontrolli ja seega keskkonnakaitse — st kõnealuse direktiivi peamise eesmärgi — tagamise seisukohast.

⁽¹⁾ EÜT L 182, lk 1; ELT eriväljaanne 15/04, lk 228.

1. aprillil 2009 esitatud hagi — Euroopa Ühenduste Komisjon versus Itaalia Vabariik

(Kohtuasi C-121/09)

(2009/C 141/51)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Pooled

Hageja: Euroopa Ühenduste Komisjon (esindajad: W. Wils ja C. Cattabriga)

Kostja: Itaalia Vabariik

Hageja nõuded

— Tuvastada, et Itaalia Vabariik on rikkunud direktiivi 90/314/EMÜ ⁽¹⁾ artiklist 7 tulenevaid kohustusi;

— mõista kohtukulud välja Itaalia Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

1. Kuna Itaalia Vabariik on kehtestanud reisipaketi ostnud tarbijatele tagatisfondile sekkumistaotluse esitamiseks kolmekuulise tähtaja alates reisi lõpukuupäevast, on ta rikkunud direktiivi 90/314/EMÜ artiklist 7 tulenevaid kohustusi.
2. Direktiivi 90/314 artikkel 7 sätestab, et lepingu korraldaja ja/või vahendav pool peab suutma piisavalt tõendada tagatise olemasolu, et maksejõuetuse korral hüvitatakse makstud raha ja tarbija toimetatakse kodumaale tagasi. Ühenduse kohtupraktikas nimetatud sättele antud tõlgenduse kohaselt paneb see säte liikmesriikidele kohustuse saavutada selline tulemus, millega antakse reisipaketi ostjale õigus tõhusale kaitsele reisikorraldaja maksujõuetuse ohu vastu, eelkõige makstud summade ja kodumaale tagasitoimetamise osas.
3. Artikkel 8 lubab liikmesriikidel võtta vastu rangemaid eeskirju, kuid ainult juhul, kui see tagab tarbija kõrgema kaitsetaseme.
4. Käesoleval juhul on Itaalia ametiasutuste poolt rikkumismenetluses edastatud teabe kohaselt asjaomaste Itaalia õigusnormide eesmärk tagada võimalus maksta riigieelarvest tarbijale tagasi viimase tasutud summad ja kaitsta seega pigem riigi finantshuve kui tagada reisipaketi ostnud tarbijate kõrgem kaitsetase.
5. Komisjon küll mõistab Itaalia huvi tagada tagatisfondi usaldusväärne ja tasakaalustatud haldamine, lihtsustades tagatisfondi hüvitise saamise nõude esitamist reisikorraldaja vastu, leiab ta siiski, et selline meede, millega määratakse aegumistähtaeg fondile sekkumistaotluse esitamiseks, kehtestab tingimuse, mis võib tarbija direktiiviga 90/314 tagatud õigustest ilma jätta.
6. Vastab tõele, nagu Itaalia ametiasutused väidavad, et tarbija võib esitada fondile sekkumistaotluse niipea, kui talle saavad teatavaks asjaolud, mis võivad lepingu täitmist takistada. Kuid selle võimaluse kasutamiseks on siiski vaja, et kõnealused asjaolud on teatavaks saanud. Kui jätta kõrvale need juhtumid, mil reisikorraldaja maksujõuetus on seda kuulutava kohtuotsuse tõttu selgelt teada, ei tea tarbija enamikel juhtudel, milline on reisikorraldaja tegelik majanduslik olukord. Seega on loomulik, et ta pöördub esmalt makstud summade tagasisaamiseks ettevõtja poole kirjaga, milleks võib olla märgukiri, ja seejärel esitab maksunõude. Seega võib ministri dekreediga nr 349/1999 artiklis 5 kehtestatud kolmekuuline tähtaeg olla tagatisfondile sekkumistaotluse esitamise ajaks juba ammu möödas, mistõttu tarbija jääb ilma õigusest saada makstud summad tagasi.